

[C. J. F. Sven.]

var helt glad ved den Formulering, den paa-gældende Bestemmelse i Lovforslaget har faaet. For det første synes dette, at Kommunerne skal tegne en Ansvarsforsikring, noget urimeligt over for de Kommuner, der gennem en længere Aarrække har praktiseret den Fremgangsmaade, at man overhovedet ikke tegnede Ansvarsforsikring, men var Selvassurandør — det findes der jo dog Kommuner, der har været. Jeg har under Udvalgsbehandlingen gjort opmærksom her-paa, men der er ikke taget det fjerneste Hensyn dertil. Som Lovforslaget er formulert, skal selv de Kommuner, der hidtil har været Selvassurandører, tegne en Ansvarsforsikring; thi den Beføjelse, der i Paragraffen er givet den højtærede Justitsminister til at fastsætte de nærmere Regler, forekommer ikke mig at hjemle Ministeren Adgang til fuldstændig at vende op og ned paa Loven; naar den siger, at der skal tegnes Ansvarsforsikring, skal det selvfølgelig ogsaa ske. Men dertil kommer, at det alt overvejende Flertal af Hundeejere i Forvejen har tegnet Ansvarsforsikring. Det blev ved anden Behandling oplyst, at for Landbrugsejendomme var der tegnet Hundeanvarsforsikringer formentlig i et Antal af 180 000. Den højtærede Justitsminister spidsede Øren ved denne Bemærkning og kom med en Udtalelse, som jeg synes er karakteristisk for hele Situationen. Den højtærede Justitsminister sagde: Disse Tal kan vist ikke være rigtige, men kan de ikke blive forelagt Udvalget i Folketinget! Altsaa, uagtet man, inden Sagen er færdigbehandlet i dette høje Ting, bliver gjort opmærksom paa, at der her ligger et Problem, siger Ministeren: Nej, nu skal vi videre, over med det i Folketinget; det er muligt, der er noget om det, men lad det saa blive undersøgt derovre, saa kan Lovforslaget jo blive sendt tilbage. Jeg begriber ikke en saadan Form for Lovgivningsarbejde. Jeg synes, det er naturligt, at man gør sine Ting helt færdige og ikke siger: Værsgo', i det andet høje Ting skal man ogsaa have lidt at bestille, lad dem undersøge Sagen.

Jeg skal nu oplyse, at i Henhold til Meddelelser, jeg har faaet, er det ikke et Tal af 180 000 Landbrugshusstande, der allerede har ansvarsforsikret for Hundeskade, men det er sikkert et adskilligt større Tal. Endvidere stiller det sig saaledes, at denne Ansvarsforsikring for Hunde ikke har medført nogen særlig Præmiebetaling, idet Hundeforsikring ved de almindelige Ansvarsforsikringer for Landbrugsejendomme er indbefattet uden særligt Vederlag. Nu

vil man altsaa indføre en tvangsmæssig Forsikring for Hunde. Det vil bevirke, at man faar et meget omfattende Arbejde med at holde Kontrol med, om nu Forsikringerne er tegnet, og Befolkningen vil faa, indirekte — idet det i første Række er Kommunerne, der skal betale Præmierne — en Masse nyttige Udgifter. Det er alt, hvad der opnaas. Thi faktisk og praktisk har Flertallet af de danske Hunde været inde under Ansvarsforsikringer. I øvrigt kan man af de Oplysninger, der foreligger fra Forsikringsselskaberne, se, at de Skader, der har været Tale om, i de allerfleste Tilfælde har været forholdsvis ringe; det store Gros har ligget omkring nogle faa Kroner, saaledes at der i Virkeligheden heller ikke har vist sig at være nogen større Trang til denne specielle Ansvarsforsikring.

Jeg skal yderligere som Motivering for at stemme imod dette Lovforslag henvise til, at det er baaret af en udpræget hundefjendtlig Tendens. Det er naturligvis et ærligt Standpunkt at indtage, at man ikke kan lide Hunde, og at man vil søge at lægge saa mange Hindringer i Vejen for Hundehold som muligt; men det skal bare siges, det skal erkendes. En Camouflering af dette Forhold, saaledes at man paa den ene Side indfører saa drakoniske Bestemmelser, som her er Tale om, og paa den anden Side vil give Udtryk for Hundevenlighed, det kan vi fra vor Side ikke lade hengaa upaataalt. Ganske vist henvises der jo til Faarene, og Loven burde maaske foruden at hedde „Forslag til Lov om Hunde“ hedde „samt til Beskyttelse af Faar“. Det lod ogsaa til, at den højtærede Justitsminister var meget faarevenligt indstillet under den Debat, der førtes ved anden Behandling, hvor Ministeren brugte Betegnelsen „Faar“ og „Faarehold“ paa en efter hans Mening smigrende Maade om en højtæret og agtet Kollega i denne Forsamling.

Naar vi stemmer imod Lovforslaget, er det under Hensyn til de forskellige Betragtninger, jeg her har gjort gældende. Jeg kunde yderligere tilføje, at Lovforslaget sikkert ogsaa teknisk set er mangelfuldt, hvilket jeg søger en vis Bekræftelse for deri, at det har været nødvendigt saa sent som ved tredje Behandling at stille et Ændringsforslag, skønt Hundeloven har været til Behandling meget længe i Udvalget. Endvidere ser jeg det bekræftet ved, at den højtærede Justitsminister er belavet paa — og ligefrem maa forudsættes at ønske —, at Lovforslaget faar en anden Affattelse, i hvert Tilfælde paa visse Punkter, naar det nu bliver behandlet i det andet høje Ting.